

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/340/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317200318
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317200318.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobkyne: T. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. Y., E. XXXX/XXX, zastúpená: Občianske združenie OPOS, so sídlom Andreja Hlinku 1084/24A, Trenčianska Teplá, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpený splnomocnencom: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nám. sv. Egídia 93, Poprad, IČO: 44 250 029, o určenie neplatnosti právneho úkonu a iné, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 26. júla 2018, č.k. 10Csp/6/2017-144, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktorú sumu určenú samostatným uznesením je povinná zaplatiť žalobkyňa žalovanému do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z., § 39, § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, 2, 3, § 107 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd ako prejudiciálnu otázku si vyriešil platnosť zmluvy. Ustanovenie § 4 zákona stanovuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu a taxatívne stanovuje, aké náležitosti musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať. Absencia niektorých náležitostí nespôsobuje neplatnosť zmluvy, ak už bol poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať a je sankcionovaná tým, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd zo žiadosti o vydanie pôžičkovej karty Žolík zistil, že predmetná zmluva nemá predpísanú písomnú formu a preto je absolútne neplatná. Súd podrobil uzavretú zmluvu správnosti podľa § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. a mal za to, že zmluva obsahuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona, v ktorom smere sa oboznámil s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. februára 2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017. Pokiaľ sa jedná o tvrdenej absencie RPMN súd uvádza, že pri spotrebiteľskom úvere poskytovanom prostredníctvom kreditnej karty / revolvingového úveru / nie je možné určiť RPMN a z tohto dôvodu nie je možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov vzhľadom na charakter úveru, lebo v zmluve nie je možné uviesť vzorovú RPMN vypočítanú podľa ideálnych podmienok / vid' rozsudok Krajského súdu v Trnave z 10. decembra 2013 sp. zn. 9Co/94/2013 /. Žalovaný pri nároku o vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil námietku premlčania. Začiatok plynutia premlčacích dôb je určený okamihom, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Ide o okamih splnenia všetkých predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Aby vôbec bolo možné hovoriť o premlčaní práva, musí toto právo najskôr vzniknúť. S poukazom na ustanovenie § 103

OZ sa každá splátka úveru považuje za samostatný peňažný dlh, ktorý sa samostatne premlčuje odo dňa zročnosti jednotlivej splátky, aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že posledná splátka bola žalobkyňou uhradená 15. decembra 2008, ktorá skutočnosť medzi stranami nebola sporná. Žalobkyňa žalobu na súd podala 9. januára 2017, pričom trojročná lehota uplynula 15. decembra 2011. V danom prípade je potrebné zdôrazniť, že k bezdôvodnému obohateniu malo dôjsť v čase zročnosti každej splátky úveru. V tomto smere súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1128/2014. Na základe uvedených skutočností súd uzatvoril, že žalobkyňa poslednú splátku zaplatila 15. decembra 2008 a týmto dňom jej začala plynúť subjektívna premlčacia doba, v ktorej dobe boli žalobkyni známe skutkové okolnosti na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia. Do úvahy neprichádza aplikácia 10 - ročnej premlčacej doby z dôvodu nepreukázania úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úrok žalobkyne. Úmysel uvádzaný žalobkyňou, ktorý videla v tom, že žalovaný nechce uznať nárok žalobkyne, neobstoí. Žalobkyňa si uplatnila nárok na zaplataenie finančného zadosťučinenia. Ako dôvod uplatnenia tohto nároku žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že bola zo strany žalovaného šikanovaná za účelom zaplataenia úveru, pričom ani jeden dôkaz o tomto tvrdení nepredložila. V zmysle § 3 ods. 5 zákona môže osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Prvým predpokladom úspešnosti uplatnenia tohto nároku je úspech žalobcu v spore, ktorý v danom prípade absentuje, a preto sa súd ďalšími predpokladmi z dôvodu hospodárnosti nezaoberal. Súd žalobcovi ako úspešnej strane priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania podľa § 255 odsek 1 CSP. Podľa § 262 odsek 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku súdny úradník samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa a žiadala odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie. V odvolaní namietala, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil, keď odôvodnenie rozhodnutia je nedostatočné a súd prvej inštancie opiera svoje odôvodnenie rozhodnutia o nepriznanie nároku žalobkyni uhradenou splátkou dňa 15.12.2008, teda premlčanie jej nároku. Žalobkyňa sa v predmetnom konaní domáha zaplataenia sumy titulom bezdôvodného obohatenia vo výške 2.451,60 eur a sumy 700,- eur primeraného finančného zadosťučinenia. Je toho názoru, že súd prvej inštancie mal k dispozícii všetky výpisy z predmetnej karty od roku 2006 až po rok 2015, ktoré riadne nepreskúmal a v ktorých listinách sa nachádza aj posledná uhradená splátka na kreditnú kartu dňom 28.10.2015. Z uvedeného dôvodu preto nebol dôvod namietat' subjektívnu či objektívnu premlčaciu lehotu, pretože ani len subjektívna lehota neuplynula a preto nemohla uplynúť ani objektívna premlčacia lehota. Súd sa tak nedostatočne vysporiadal s predmetnými dôkazmi o úhradách a preto aj nesprávne právne dospel k svojmu záveru a žalobu zamietol, hoci je žaloba dôvodná. Je toho názoru, že na pojednávaniach dostatočne opísali skutočnosti nielen na vydanie bezdôvodného obohatenia v trojročnej lehote, ale aj s úmyslom žalovaného v 10-ročnej lehote a bolo preto potrebné skúmať, či konanie žalovaného pri uzatváraní zmlúv bolo súladné s dobrými mravmi, či rešpektovalo povinnosti stanovené Zákonom o spotrebiteľských úveroch a konal v súlade s ustanoveniami OZ zameranými na ochranu spotrebiteľa.

5. K odvolaniu žalobkyne zaslal písomné vyjadrenie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu v ktorom uviedol, že súhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie a žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil v celom rozsahu, keď zároveň si uplatňujú náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný poukázal na body 25. až 27. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, kde súd poukázal na to, že predmetná zmluva mala splnené zákonné náležitosti v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z., ktorý bol platný a účinný v čase podpisu zmluvy a taktiež žalovaný poukázal na body 28. a 29., kde súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil premlčanie nároku žalobkyne a uznal žalovaným vznesenú námietku premlčania. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.01.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017, kde Najvyšší súd SR konštatoval, že aj v spotrebiteľských sporoch sa začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby viaže na vedomosť o skutkových okolnostiach, teda nie právnych a rozhodujúca je tá skutočnosť, že sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. K tvrdeniam žalobkyne o začatí plynutia subjektívnej premlčacej lehote od 28.10.2015 žalovaný uviedol, že daný dátum nie je správny, keď počas konania na súde prvej inštancie bol predložený výpis z pôžičkovej karty Žolík, z

ktorého je jasné, že posledná úhrada splátky bola 15.12.2008. Uvedený výpis na súde prvej inštancie nespochybnil súd ani žalobkyňa a preto je uvedený výpis platným dôkazom a žalovaný nevidí dôvod iného začiatku plynutia premlčacej lehoty, než bol stanovený v rozsudku súdu a teda od 15.12.2008. Keďže žaloba bola podaná 09.01.2017 je jasné aj s ohľadom na vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR a zákonné ustanovenia § 103 a § 107 Občianskeho zákonníka, že došlo k uplynutiu ako dvojročnej subjektívnej lehoty, tak aj trojročnej objektívnej lehoty. Žalobkyňa pred podpisom žiadosti o vydanie pôžičkovej karty Žolík mala možnosť riadne sa oboznámiť s jej obsahom, sama do žiadosti vpísať potrebné údaje, čo potvrdila aj svojim podpisom a teda žalovaný ju k tomu žiadnym spôsobom nenútil ani nenabádal a preto odmieta tvrdenie žalobkyne o plynutí 10-ročnej premlčacej lehoty.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na príp. vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnutné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b) a c) v spojení s § 391 ods. 1 CSP).

7. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie je žaloba žalobkyne, ktorou sa domáha určenia, že úver zo zmluvy č. 0013860149 z 21.09.2006 je bezúročný a bez poplatkov, ďalej že zmluva je neplatná a taktiež žiadala, aby žalovaný bol zaviazaný jej zaplatiť z titulu bezdôvodného obohatenia sumu 2.451,60 eur a titulom priemerného finančného zadosťučinenia sumu 700,- eur. Ešte pred otvorením pojednávania žalobkyňa zobrala žalobu v časti o určenie neplatnosti zmluvy a v časti určenia, že zmluva je bez poplatkov a bezúročná späť.

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobkyne bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu v celom rozsahu zamietol (o zaplatenie sumy 2.451,60 eur titulom bezdôvodného obohatenia a sumy 700,- eur titulom priemerného finančného zadosťučinenia) a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľkou ktorá namietala, že súd prvej inštancie nesprávne určil, že k premlčaniu nároku došlo 15.12.2011.

9. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu premlčania uplatneného nároku, dôvodiac, že premlčacia doba začala plynúť odo dňa zaplatenia poslednej splátky, t. j. 15. decembra 2008 a žalobkyňa žalobu na súd podala až dňa 9. januára 2017, pričom trojročná lehota uplynula 15. decembra 2011. Žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie pri premlčaní nesprávne posúdil začiatok plynutia premlčacej doby, keď je toho názoru, že poslednú splátku zaplatila žalobcovi na kreditnú kartu až dňa 28.10.2015 a preto je toho názoru, že žalovanú pohľadávku uplatnila včas, keďže súdne konanie začalo dňa 9. 1. 2017.

10. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, ods. 2 najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

11. Odvolací súd poukazuje na to, že pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia je stanovená dvojaká, kombinovaná premlčacia doba, t. j. subjektívna a objektívna. Tieto dve premlčacie doby začínajú, bežia a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je kratšia - dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná alebo desaťročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Pre vzájomný vzťah subjektívnej a objektívnej premlčacej doby platí, že skončí, ak beh jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte beží druhá premlčacia doba. Ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt a je vznesená námietka premlčania, nemožno právo priznať. Z hľadiska posúdenia začiatku plynutia premlčacej dvojročnej doby je rozhodujúci okamih,

keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre stanovenie začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby a to tak trojročnej, ako aj desaťročnej (v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia) je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo.

12. V danom prípade súd prvej inštancie nesprávne uzavrel, že premlčacia doba začala plynúť od 15. decembra 2008, t. j. dňom kedy žalobkyňa naposledy zaplatila na kreditnú kartu, ktorú skutočnosť sice súd prvej inštancie považoval za nespornú, avšak žalobkyňa už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie namietala, že sa tak stalo až dňa 15.12.2015, s ktorou námietkou sa však súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal a nevykonal na zistenie a verifikovanie tejto skutočnosti žiadne dokazovanie. Súd prvej inštancie sa dňom začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vo svojom odôvodnení vôbec nezaoberal a tento ani neuviedol. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že za účelom zistenia momentu vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia ale ani jeho objektívneho vzniku nevedol súd prvej inštancie náležité dokazovanie, a to ani postupom podľa § 295 CSP. Bez tohto zistenia nie je možné sa vysporiadať so vznesenou námietkou premlčania, a teda ani posúdiť prípadné úmyselné konanie žalovaného (vo vzťahu k 10 ročnej objektívnej premlčacej dobe), ktoré sa posudzuje práve k okamihu, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo.

13. Keďže s poukazom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci, nevykonal potrebné dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania i na to, že má byť nimi vyriešená základná prioritná otázka predchádzajúca až príp. následné závery, ktorými súd odôvodnil preskúmaný rozsudok, by doplnenie dokazovania odvolacím súdom nebolo účelné, ak aj z dôvodu čiastočnej nepreskúmateľnosti odvolací súd s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (v celom rozsahu včítane závislého výroku o náhrade trov konania a o povinnosti zaplatiť súdny poplatok), a podľa § 391 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

15. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť uplatnený nárok žalobkyne, a to najmä so sústredením sa na spornú otázku dôvodnosti vznesenej námietky premlčania, túto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), nakoľko nesprávne rozhodnutie s nutnosťou jeho zrušenia zakladá povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

16. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).